

Barcode - 9999990835656

Title - Pirana panth.

Subject -

Author -

Language - gujarati

Pages - 16

Publication Year - 0

Creator - Fast DLI Downloader

<https://github.com/cancerian0684/dli-downloader>

Barcode EAN.UCC-13

9999990835656

પ્રકાશ કરવા કાયદાપણ। ખન્યે છું તેને ભાટે તેઓશીનો ઉપકાર સુધીકારી મારા ઉત્તાહને પ્રેરસાહન કરવા તે પંથના આચાર્યો પંથ પ્રકાશકને આશ્રમ આપી મહદુદ્દ કરશે તેમજ તેમના સેવકોએ છુંમાનશાહના ચરિત્રથી વાડેદું થધું તેનું ધ્યાન હથ હરરોજ મનતા કરવા સ્વગૃહને દીપાવશે, તેમજ તેઓશીના વચન પ્રમાણે ચાલશે, તો સેવકનોશ્રમ સહી થયો સમજશે; તેવા હેતુથી આ ધાર્મિક પુસ્તક ને અમુલ્ય છે, તેનો હરેક ધર્મજીજાસુ લાભ લે તેવા કારણુથી ઇતા તેની કિંમત રૂ. ૦-૨-૦ રાખવામાં આવેલી છે જુનો કે પુસ્તકનો આપને ધર્મજીજ નાનું લાગશે કેથી તે લેવા કોઈનું મન આચકો ખાતું હશે પણ તેના ગુણ જોવાથી આપને એ પુસ્તક મોદું લાગશે જોમ ગુલાખનું પુણ્ય લેવા જતાં કાંટા તો ખાવા પડે છે પણ કાંટા બોકાયા પછી તે પુલની સુગંધ અને ઇપના મોહુક ગુણુથી વાગેલા કાંટાની અસર જુલી જવાય છે, તેમ કિંમત ખર્ચી લીધેલા પુસ્તકને વાંચી તેના ગુણ તરફ આપ નજર કરશો લારે આટલી નજીવી રકમને આપ કશા હીસામાં ગણવાના નથી.

સેવક અજ્ઞાત હોવાથી ભાષાદોપની ક્ષમા આપી જુણ વાંચકોએ સુધારી લઈ વાંચવા કૃપા કરવી.

આ પુસ્તક બનાવવામાં મારા ભિત્ર નર્મહારાંકર કાળીશાંકર સોમેશ્વર અહેચર, મોહનલાલ રાયચંદ્ર તથા બીજા ભિત્રો તરફથી મને મહદુદ્દ કરવામાં આવી છે તેમનો હું અતઃકરણ પુર્વક ઉપકાર માનુંછુ.

ચૈત્ર શુ. ૧ }
સંવત ૧૯૭૧. }

પ્રકઃશક.
મોતીલાલ સોમાલાલ શાહ,
દાહોદ એન્ચ રકુત હેડમાર્ટર.

અનુકૂળિકા.

પોરણાની જગ્યા.	ટ.
જરમથામાં મુકામ.	૫
મહમદ ઐગડાને બતાવેલો ચમત્કાર.	૭
ઈમામશાહનું શાહજહાની સાથે લગ્ય.	૭
નગીના ગોમઠી સામેનો રોજનો.	૮
ઈમામશાહના પાંચ સેવકો.	૮
હાજરથેગને આપેલું વરદાન.	૮
ભાલારામને હેવામાં ગાડી સ્થાપવાની આજા.	૮
નાયાકાડાને કાનમભાં રહી ગાડી સ્થાપવાની આજા...	૮
ઈમામશાહના રોજ પાસે ભરાતા મેળાયો...	૮
સેવકોની હુકીકત	૧૦
સુરાભાઈ તથા બાળા મહમદશાહને આજા...	૧૦
બાકુરઅષ્ટીની જગ્યા.	૧૧

—સુધી—

વિજ્ઞાપિત.

પીરાણુથી જુદા પડી ઈમામશાહના ઝરમાન મુજબ
જ્યાં જ્યાં ગાડીઓ સ્થાપન થઈ; ત્યાંના ગાડી વારસોની તથા
તે ધર્મના નિયમ તેમજ ભાગુવા જોગ હુકીકત અથથી છતિ
સુધી લખી જણાવશે; તેમના પરાપકારનો ઓશીંગણું થઈ
બુન્દુ આવૃત્તિમાં વધારા સાથે છપાઈ બહાર પાડવામાં આવશે.

કૃપાકંદ્ધી

મેતીલાલ સોમાલાલ શાહ.

ગુજરાત વિદ્યાર્પાઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૌશિગજિરા વિમાગ]

અનુક્રમાંક ૫૯૪૨ *

દાખલ

પુસ્તકનંબર ૨૧૨૧૭૦૧૮

વિષય ૮૭૮

પીરાણા પંથ.

પીરાણાની જગ્યા અમદાવાદથી ગાડિ ૫ દક્ષિણમાં મોઝે જરમથા પાસે છે. તે જગામાં સાત આડ રોજ છે. તેમાં કાચરો છે. જગ્યા મોટી બેવા લાયક છે. ડેટલા એક સાહેબ લોકોએ તેની છખી પાડી લીધી છે. પીરાણાનો એક પંથ કહેવાય છે, તેની હુકીકત જાણવા લાયક છે, એવું જાણીને પ્રસિદ્ધ કરી છે તેમાં મુખ્ય રોજે ઈમામશાનો છે. તેના માલેક તેના મુંનવર કાકા નથું શામળ હાલ છે. તે જાતે લેઉઆ કણુંભી તેની ઉભર ૪૨ વર્ષની છે તેની ગાદીએ જે એસે અથવા સંસાર તરીકે તેમના ધર્મનો સાધ્ય જે થાય તે કાકા કહેવાય છે. પીરાણાની જગામાં તેમના નોકર ચાકર તથા કાકા મળીને ૫૦ માણુસો રહે છે. તે રોજને લગતી વરતી ૭૫ ધરની છે વર્ષ દાઢાડે સેવક લોકો તરફથી પેદાશ આશરે દશ હજરની છે. ત્યાં રાંધીલું તથા કાચા અજનું સદાત હિંદુ અને મુસ્લિમાન ભાઈઓને અપાય છે.

તે ધર્મ ચક્ષાવનાર ઈમામશાની હુકીકત.

વિક્રમ સંવત ૧૫૦૫ ની સાલમાં ઈરાનથી ઈમામશા નામે સાધઅદ ગુજરાતમાં આવ્યા ને જરમથા ગામની ભાગોળે ટેકરા ઉપર મુકામ કર્યો એવામાં એ ત્રણ વર્ષમાં વરસાદ વરશેલો નહિ. તેથી ગામના પાડીદારો ઈમામશાને મહાપુરુષ જાણીને જથું તેમની વીનાંતિ કરીને વર્ષાદ ભાગ્યો. ત્યારે ઈમામશાહે કહ્યું કે “અખી વંધાંદ આયગા ” પછી તરત વર્ષાદ થયો. તેથી પાડીદારોએ તેમને શુરૂ કર્યો.

પછી ધમામશાહે પારીદારોને કહ્યું કે ગામથી દૂર મારે વાસતે એક જગા બંધાવી આપો, તે આ ગામથી પશ્ચિમ દિશાએ હું તીરે ઝેંકું તે જ્યાં જઈને પડે તે ઠેકાણે બંધાવી આપો, પછી તે ઠેકાણે જુપડી બંધાવી આપી. એવામાં અમદાવાહના પાદશાહે શિકાર કરવા વાસતે (મહમદ એગડો હશે.) ત્યા આવીને મુકામ કર્યો. તેણે ધમામશાહની પરીક્ષા લેવા સારી દૂધમાં ઓર નાંખાને પાણું, તો પણ ધમામશાહને કાંઈ ધન થઈ નહિ. વળી પાદશાહે બિલાડીનું માસ રંધાવીને તેની આગળ મુક્યું, ત્યારે ધમામશાહે કહ્યું કે “ આએ અચ્યા કાયકુ મરો પડી છે ” તેથી બિલાડી જીવતી થઈને તેમની પાસે ગઈ. વળી પાદશાહે માંસની રડાખી મોકલી કહ્યું કે આમાં ગુલાબનાં પુનઃ તમારે વાસતે મોકલ્યાં છે. એમ કહીને મેજ ઉપર રડાખી મુકી. પછી ધમામશાહે રમાલ ઉધાડ્યો એટલે તેનાં ખરેખર પૂલ થઈ ગયાં તે સઉને વહેંચી દીધાં.

પછી પાદશાહ, ધમામશાહને પોતાના દરખારમાં અમદાવાદ લઈ ગયાં તે કેટલાએક દાડા અમદાવાદમાં અને કેટલાએક દાડા પોતાની જગામાં આવીને રહેતા હતા. તે પાદશાહની એક હીકરી હતી તે ધમામશાહ ઉપર મોહિત થઈ તેથી પાદશાહે તેમની સાથે પરણ્યાવી.

તનો મહેલ અમદાવાદમાં હતો. તે બાધને પેટ ચાર હીકરા થયા તેઓના વંશના સંઘર્ષાદો પીરાણુની વસ્તીમાં રહે છે, તે વંશમાં હાલ આશરે ૧૩૦ પુરુષો છે, તેઓનું ગુજરાત હાલ પીરાણુની પેદાશમાંથી ચાલે છે. તેઓમાંનો કેચ પીરાણુની ગાઢી ઉપર અણાતો નથી. પણ તેઓને ગોરના જેટલું માન પીરાણુના ધર્મના લોકો આપે છે.

જ્યારે ધૂમામશા ધરડા થયુ ત્યારે તેમણે પોતાની કથરને પ્રસ્તો ખીરાખુામાં રોજે બંધાવા માંડ્યો. તે ઉપર આશરે દેંદ લાખ રૂપીઆ ખર્ચ કર્યું તે રોળથી ફક્ષણ તરફ ૪૦ કદમ છેટે “ નગીના ચોમઠી ” નામે જગાની એટક છે ત્યાં ગાઢી ઉપર બેશાને રોજ સાંચે માદી નોચેથી નાણું કાઢી કાઢીને મળુરોને પૈસા ચુકવી આપતા હતા. તેથી મળુર કોળીએ જણ્યું કે આ ગાઢી હેઠળ ખણ્ણો છે. તેથી તેમણે રાત્રીએ આવીને તે હેકાગે ચોરી કરવા સારું ખોટ્યું પણ કાંઈ મળ્યું નહિ.

ખીલે દહાડે સાંજે મળુરી ચુકવી આપતાં ધૂમામશાહે તે કોળીએને કણ્યું કે તમે રાતે જે આ ગાઢી હેઠળ ખોટ્યાની મળુરી કરી તેના પણ આ પૈસા લો એમ કણીને પૈસા. આપ્યા.

જ્યારે તે રોજે તૈયાર થયો ત્યારે, તેમની સેવામાં મુખ્ય સેવકો પાંચ હતાં તેમનાં નામ. હાજર એગ મુસલમાન, બાબેરામ ગાડીવાન કણુખી લેકેઅા, નાયા કાકા કોળી. શાણું કાકા લેકેઅા કણુખી અને ચીચીઅાનું બાલારામની બહેન તે પાંચ જણુંએ કણ્યું કે આપ હવે સ્વર્ગમાં જવાની તૈયારીમાં છો. અને અમે આપની સેવા આજ સુધી કરી તેના બદલામાં થું કરમાવો છો.

ધૂમામશાહે હાજર એગને કણ્યું કે જ્યારે મારો દેહ પડશે ત્યારે તારો પણ દેહ પડશે. ને તારી લાશને મારા રોળથી ૨૦ કદમ દૂર દૂનાવશે અને ઉનાગામાં ગમે તેવો તડકો પડે તો પણ તમારી કથર અગાસે છતાં તેને તાપ લાગશે નહિ, તે ઠંડી રહેશે. અને ભારા સેવકો પ્રથમ તમારી કથરને રૂલ ચડાવ્યા પછી મારી કથરને ચડાવશે તેમ આજ થાય છે.

ભાબારામને કહ્યું ને ચરોત્તરમાં પેટકાદ પરગણુભામાં દેવાગામ છે ત્યાં જઈને તમે મુકામ કરો. અને ચીચીઆઈને કહ્યું કે તમે દેવાગામથી ચોડુ છે ટે ગામ વસાવીને રહો. તમારી બંનેની ગાઢી અમારા જેવીજ ત્યાં ચાલશે. પછી તેઓ ત્યાં ગૃહાં. ચીચીઆઈએ ગામ વસાણું તેનું નામ ચીચીઆઈની રોણુ કહેવાય છે. તે અને ગામોમાં તેઓના રોજ છે. ત્યાં સદાવત અપાય છે અને ત્યાંની પેદાશના તથા જગાના માલેક તેમના વંશના છે, તેઓ કાકા ઉપનામથી કહેવાય છે.

નાથા કાકાને ધમામશાહે કહ્યું કે તમે રૈવાડાંઠે કાનમ પ્રગણુભામાં કુક્સ ગામ છે ત્યાં જઈને રહો. ત્યાં તમારી માનતા ચાલશે. શાણું કાકાને પીરાણુની ગાઢી ઉપર રહેવાનું કહ્યું, તેથી તેઓ ત્યાંજ રખ્યા ગાઢી ઉપર બેસે તે સંસારનો ત્યાગ કરે છે. લગવાં લુગડાં પહેરે છે અને ડાઢી રાખેછે. માથે ધોળી પાધડી બાંધે છે. અંગરખું ધોળું પહેરવાનું ધોતીઉં તથા ચાદર ભગવી કરે છે. કાછડી વાળે છે.

જ્યારે તે દેહ મુકે ત્યારે તેમના હજુરના ત્યાગી સેવકોમાંથી તેની નાતનો ને હુશીઆર જણાય તેને સર્વ સેવકો મળ્ણાને ગાઢીએ બેસાડે છે અને તે કાકા કહેવાય છે. કાકાઓની ૨૩ પહેરી હાલ છે. પેઢી એટલે શિષ્ય પરંપરા ગાઢીના વારસ.

તે ધમામશાહે દેહ મુક્યો. ત્યારે તેની કાંઈ તે રોજમાં કરો. રોજ મહીના પછી છી તારીખે તેમના ઓરસનો દહાડો આવે છે. તે દહાડે હિંદુ તથા મુસ્લિમાનોનો મેળો ભરાય છે. તે સિવાય બાર મહીનાની દરેક ખીજે, ગોકળ આડમ, ધરો આડમ તથા ભાદરવા શુદ્ધ ૧૧ ને દહાડે પણ ત્યાં મેળો ભરાય છે. ત્યાં જીવ હિંસા થતી નથી.

તેમના સેવકો મુખ્ય લેખિએ તથા કડવા કણુભીએ છે. કાંઈએ, સોની, અલિણુ અને વાણીએ પણ છે. કોઈ મુસલમાન પીરાણુનો સેવક નથી. મુમના મુસલમાન છે તે પીરાણામાં બીજો રોજે નુરશાહનો છે તેને માને છે. તેની ગાદીએ મુમનાની નાતનો કાડો છે. તે મુમના હિંદુઓમાંથી વટલીને થયેલા કહેવાય છે. તેએ મુસલમાન સાથે ખાવાપીવાનો વહેવાર રાખે છે. લાં ક્રિયા મુસલમાનની પેઠેજ કરે છે.

ત્રીજુ સુરાભાઈની જગા છે તે રોજે નથી. તેમાં ગાદી છે તેને રથારી લોકો માને છે. ચોથો બાળ મહમદશાહનો રોજે છે, તેને શેખ જતના લોકો માને છે. એ ત્રીજુ જગાના માલેક બાળભાઈ સુરાભાઈ છે તે શેખ જતે કહેવાય છે. ને તે ધરથ.રી છે. શેખ બાંતી હોંદુ મુસલમાનથી જુદી છે. ચોથી જગાનો માલેક પણ બીજી શેખ છે. એ ચારે ગાદીબાળા કાકા કહેવાય છે.

પાંચમી જગા આકરથલીએ સંવત ૧૮૮૮ માં બનાવો છે, તે રોજે છે, તેમાં બાકરથલીની કઅર છે. તેની વાત એમ છે કે, તેના મુળ પુરુષ આકલમીયાં દીક્ષામાં રહેતા હતા, તે જતના સિંહી હતા, પણ સૈયદ બનીને પીરાણાની ધમામશાનાં જગાના ધણીપણુનો પાદશાહનો પરવાનો લઈને, અમે ધમામશાહની એલાદના સૈયદ, એવું કહીને આવ્યા તે સમે કાકા લોકો તથા ધમામશાહની એલાદના ખરા લોકો પરદેશમાં ફરવા ગયેલા તેથી આકલમીયાંએ જગા કઅરે કરી, ને એક વર્પ વહીવટ કર્યો.

પછી કાકા લોકો અને સૈયદો આવ્યા, તેઓએ અમદાવાદના મરેઠા સુઅા આગળ ફરીઆદ કરી. તે સુઅાએ વાદી પ્રતીવાહીએને સુને મોકલી દીધા. ત્યાં ખરા સૈયદો દીક્ષારી મેજર મંગાવીને

સાથીત કરી આપ્યું કે આકલમીઅં સિંધી વંશના નથી, તેથી પુનાની સરકારે આકલમીઅંનો પચીશ હજાર ઇપૈઅનો મુખરકો લખાવું હીધો. અને જગા કાડાને તથા ખરા સૈયફાને સોંપી.

પછી આકલ મીયાંના વંશના અમદાવાદમાં તથા ખંભાતમાં રહ્યા. આકલ મીયાંના ઝાજલ, તેના સરીક તેના ખડામીયાં, તેના પુત્ર બાકરચલી થયા, તેના દંતપુત્ર હુસેનમીયાં હાલ હૃયાત છે. તેઓ ને પીરાણુામાં જુદી જગા બાંધવાની ધણી આતુરતા હતી પણ જગા મળતી નહોંતી. એવામાં અમદાવાદનો એક તરગાળો કે જેની ચોથી પેઢીએ હાલ મોતી નાયક છે. તે તરગાળે એ ત્રણવર્ષ સુધી મોજે જરમથામાં ભવાઈ કરીને ડેંપાસેથી એક પૈસો લીધો નહિ. પછી ત્યાંના પાટીદારોએ કાંઈ આપવાને કહ્યું ત્યારે નાયકે કહ્યું કે મને તો એક ઐતર પસાયતું આપો તો લડું. પછી નામે કરપણીડે ઐતર જેમાં કખરો ધલાતી હતી તે ઐતર નાયકને આપ્યું. તે ઐતર તેની પાસેથી સરીકમીયાંએ રોજે બાંધચા સારુ વેચાતું લીધું પણ પેશા સરકારનો હુકમ એવો હતો કે તેઓએ ત્યાં જવું નહિ. અને ત્યાં જગા બાંધવી નહિ. તેથી તેઓ રોજે બાંધી શકતા નહોંતા. પછી અંગ્રેજ સરકારનો અમલ થયા બાદ તે ઐતરમાં બાકરચલીને ઝણુાનીને તે ઉપર રોજે બાંધ્યો. તેમના પણ ડેટલાએક સેવકો છે, ને પાંચ હજાર ઇપૈઅની પેદાશ છે. અને તે સેવકોના પૈસાથીજ તે રોજે બંધાયો હતો. તેણે ત્યાં હવેલીએ વગેરે ચણુાવીને રૂ. ૨૦૦૦૦નું કરજ કયું હતું, માટે સેવકોએ તે જગા કર્યજ કરીને હેવું પતાચ્યું, અને હુશેનમીયાંને દરસાલ આશરે રૂ ૫૦૦ની જવાદ બાંધી આપી અને તે જગા ઉપર પણ એક ઝણુખી કાડો ઐસારો. એવાત આજથી આશરે ૨૫વર્ષ ઉપર બની.

પીરાણુભામાં ઉપર પ્રમાગે પાંચ ગાઢીઓ છે, અને તેઓના સેવકો જુદા છે. તે નીચે લખેલા નામથી ઓળખાય છે.

૧ ધ્રમામશાહની ગાઢીને માનનારા તે ધ્રમામશાહ.

૨ સુરાભાઈની ગાઢીને માને છે તે તેઓ પાંચીઓ કહેવાય છે.

૩ બાલા મહુમદશાહની ગાઢીને માને છે તે સાતીઓ શેખ લોડા છે. કાકા કારભારીઓ થઈને માલેક થયા તેમાં પાંચકારભારી. ઓએ કામ ઉઠાવી લીધું તે આઢીઓ ધત્યાઢી.

૪ બાકરઅલીની ગાઢી ને માને છે તે આડીઓ કહેવાય છે.

૫ નુરશાહનો રોજે છે તેને અમદાદના નુરશાહ મુમના માને છે. તેનું પીરાણુભામાં કારખાનું નથી. ઇક્કા કાકા, શીરા મુરાદ સંકુદુંઘ પીરાણુભામાં રહે છે તે ખેતીનો ધંધો કરે છે અને તે રોજમાં દીવાખતી કરે છે. દીવાખતીનું ખર્ચ નુરશાહે મુમના આપે છે.

૧ ધ્રમામશાહના સેવકો સુરતમાં તથા સુરત જ્યાંભામાં, ખાન-દેશમાં, ઝુરાનપુર વગેરેમાં, કર્ચિમાં, ભાવનગર, વડોદરા, ખ'લાત, ચરોતર તથા અમદાવાદમાં છે.

૨ સુરાભાઈની ગાઢીના સેવકો પાટણ પરગણુભામાં ખાલેસણુભામાં રખારી છે. અને શીહેરમાં સોની છે. કર્ચ માંડવીમાં સોની તથા કંસારા છે. તથા મુંબદ્ધમાં સોની છે.

૩ બાલા મહુમદશાહના સેવકો વસો તથા પેટલાંદ, ખ'લાત નડીયાદ અને બેરસદમાં તથા અમદાવાદમાં શેખ લોડા છે.

૪ બાકરઅલીના સેવકો સુરત, વડોદરા, અમદાવાદ, મહીકાંડા તથા કાઠીઅવાડમાં, કાઠીઓ, કણુંભી, ડોળી, સોની, તથા સુવાર લોડા છે.

સઉથી વધારે સેવકો ધૂમામશાહના છે. મોટાં મોટાં ગામોમાં તેમના ધર્મની જગાઓ છે. કાકા લોકો ત્યાં દૂરવા જઈને ઉતારો કરે છે. દૂરરોજ તે જગામાં સેવકો ભેગા થઈને ધૂમામશાની પ્રાર્થના કરે છે. તે જગાનું નામ ખાનું, અથવા પોશાળ કહે છે. અમદાવાદ માં જમાલપરમાં કાઠીએ શેરી આગળ હળવીઆની પોળમાં ધૂમામશાનું ખાનું છે. અમદાવાદમાં ધૂમામશાના સેવકો ૨૦૦ છે.

હીજરી સ. ૭૪૦માં ધૂમામશાહનો જન્મ ધરાનમાં થયો. પછી મણે જઈને પ્રથમ ડોચરખપાલડીમાં આવ્યા પછીનાજ ૭૨-મથે આવ્યા તે હીજરી સન ૮૧૫, ૨મજન મહીનાની તા. ૨૫મીએ માર્ગે થયા. એટને ગુર્જરી.

ધૂમામશાનો ચુમ્બકુલ.

ધૂમામશાની હ્યાતીમાં એક અમે ગુજરાતના હિંદુઓનો. સંધ કાર્ણીએ જવા સાર મળીને જરમથે મુકામ કર્યો. તેમાંના લોકોએ ધૂમામશાનાં દર્શન કરવા ગયા, ધૂમામશાએ પુછ્યું કે તમે સઉ કર્યાં જાઓ. એંટે તેઓએ કહ્યું કે અમે કાર્ણીની જતાએ જઈએ છીએ. ધૂમામશાએ કહ્યું કે તમારું મન સાબિત હશે તો તમને કાર્ણીની જતા અહીંજ થશે. પછી રાત્રીએ સુધી રહ્યા અને સવારે ઉડો ત્યાં કાર્ણી દીરી, ગંગાજીમાં સઉ નહાયા અને દર્શન કર્યાં અને કાર્ણીની હુંડીએ વટાનીને નાણું લઈ કાર્ણીના ઘાલણો જમાડયા. પછી રાત્રે સુધી રહ્યા અને ખીને દહુકે સવારમાં ઉડ્યા લાં દુકા પીરાણાની જગા દીરી.

પછી ધ્રમામશાને ગુરુ કર્યો, અને રણ મારી ત્યારે ધ્રમામશાહેં આલણોને કલ્યાં કે તમે આ જનોધિઓ કાઢી નાંખો અને અમારા નામની નવી જનોધિઓ પહેરો. પછી તેમ કર્યું તેથી ત્યાં સુવામણુ જનોધિઓ ઉત્તરી હતી.

ધ્રમામશા હુક થયા પછી જયારે આકલમીયાંએ આનીને જગા દ્યાવી ત્યારે ધ્રમામશાના દીકરાના દીકરા અશરદ્ધશા દીક્ષીએ દીરીયાદ કરવા ગયા હતા. તે અશરદ્ધશાનો રાજે ઘોળકામાં લાકડા કુદ્ર આગળ છે.

પાદશાહે કલ્યાં કે આકલમીયાં કહે છે કે અમે ધ્રમામશાની એલાદના ભીએ અને તમે પણ એમજ કહો છો, માટે કંઈ પીરાણુા બતાવો. તો અમે માનીએ. વળી કલ્યાં કે લોઠાનો તવો ધાખાવીએ તે ઉપર રહીને નિમાજ પઢો તો તમને તે જગાની સનંદ આપીએ તે વાત તેમણે કખુલ કરીને જુમેરાતનો દરાવ રાખ્યે. પછી પાદશાહ સાથે નિમાજ પઢવા ગયા તે ને વખતે પોતે નમ્યા એટલે મરણુદનાથે ટોડા નમ્યા. અને પોતે ઉલા થયા એટલે ટોડા પુણુ પાણી ટટાર થયા, તે જોધને પાદશાહ અચરજ પામ્યો, અને પીરાણુાની જ્યુ વીધા જમીનનો પરવાનો કરી આપ્યો. તથા તે જગાની માલેકી લખાવી આપી.

હાલ ધ્રમામશાની માનતા ચાલે છે. લોઠાની બેડી તુટે છે. મતલખ કે ડોધને માથે તોમત આવ્યું હોય તે ધણી લોઠાના વાળાની બેડીયો. પહેરી તે ફર આગળ જાય, એટલે તે સાચો હોય તો બેડી એકદમ તુટી પડે છે. તેથી લોકાને બઝ્યો. આવે છે કે તે માણુસ નિરપરાધી છે.

ધર્મ વિષે.

કોઈ કાકા ફરશી લખ્યા નહોતા, નિમાજ પદ્ધતા નથી. પણ કાકાના મરદાને ડાટે છે તે ઉપર કંઘર કરે છે. ધર્મામશાળે શિક્ષણા-પત્રી ગુજરાતી ગદ્યમાં લખેલી છે તે વાંચે છે. “ શિવો હં. શિવો હં. ” એમ અજન કરે છે. ધર્મામશાળાનું લજન કરે છે. ધર્મામશાળાને ઇક્કા શુરૂ માને છે. કેટલાએક સેવકો ધર્મામશાળાનું લજન કરે છે. “ ધર્મ કેવળાસ ” એવો જ્યાં પણ કાકા કરે છે. બાર મહીનાની બાર ખીજેના અપવાસ સઉ સેવકો કરે છે; તથા હર શુરૂવારે ઉપવાસ કરે છે. રોજ મહીનામાં રોજ કરે છે. મોરમમાં કાંઈ કરતા નથી. સધ્યાદ્યો કરે છે.

સેવકો સઉ સઉની નાતમાં છે નાત બહાર રહ્યા નથી. મરદુ ખાળે છે. અને આલણું પાસે લગ્ન ઢિયા કરાવે છે. કંચણના કણુભી મુખનાએ. મરદું ઠાડડીમાં બાંધીને લધ જધને ડાટે છે. અને આલણું ને બોલાવ્યાં વગર લગ્નની ઢિયા એવી રીતે કરે છે કે ધર્મામશાળાની ગાદી આંગળ વરકુન્યાને લધ જધને લગ્ન કણું કરાવે છે. એટલે બસ જેમ ખીજ હિંદુએ. મરનારનાં હાડકાં ગંગાજાએ લધ જ્યાં છે. તેમ પીરાણુના હિંદુ સેવકો એક મરદાનાં હાડકાં લધ જધને પીરાણુની જગામાં ડાટીને તે પર નાની કંઘર કરે છે. તે ઉપરથી લોકો વાતો કરે છે કે ગુજરાતમાંના પીરાણુના સેવકો મરદાની ટચકી આંગળી કાપીને ધરમાં ડાટે છે. અને તે ઉપર ન્હાની કંઘર કરાવે ન તે વાત ચુપ રાખે છે. પણ. આ વાત તદ્દન ના પાયાદાર છે.

પોત પોતાની નાતની શાલ તથા હિંદુઓના તહેવાર હિંદુ
સેવકો કરે છે. ગીતા, સુંદર વિજાસ, અખેગીતા વગેરે વાંચે છે.
સુનત ફરાજનું નથી. ડાઢો રાખતા નથી ચોટલી રાખે છે, અને
કેટલાં તો હિંદુના દેવો માને છે. કોઈની બાયડી છોકરાં વૈષ્ણવની
કૌઠી પણ બાધી છે.

કેટલાંએક કણુભીઓ પીરાણુનો ધર્મ છાનો પાળે છે, અને
સેકોમાં એવી વાત ચાલે છે કે તેઓ જહેર કણુલું કરતા નથી,
પણ ખાનગી રીતે જાતી ભેદ રાખતા નથી. નીમાજ પઢે છે, અને
મુસલમાનાં ધર્મ પાળે છે. માટે નાતવાળાઓને શક આચાથી કોઈ
નાતનાં અહાર મુકેલા, પછી ઇ ૫૦) સુધી નાતખાતે દંડ લંદને
નાતમાં દાખલ કરેલા છે. તોપણું તેઓ પીરાણુનો ધર્મ છોડતા
નથી રોજ મહિનામાં કેટલા એક છાની રીતે રોજ કરે
છે, અને કેટલા એક જહેર રીતે કરે છે.

કર્મમાં પીરાણુના પંથી કણુભીઓમાંથી આશ્વરે સોધર
સ્વામીનારાયણના ધર્મમાં ગયા છે, તેઓ મુરદાને બાળે છે, અને
ભાઈણુંપાસે લગ્ન કિયા કરાવે છે. અને તેઓની નાત જુદી અંધાઈ છે.

પીરાણુના સેવકો એવું કહેતા નથી કે અમે મુસલમાન છેએ.
એકા એટલું કહે છે કે ધમામશાને અમે ગુરુ માનીએ છેએ. એ
ઉપરથી જણાય છે કે, જ્યારે મુસલમાન અમલદારોએ જ્યારે દસ્તીથી
હિંદુઓને વટલાવા માંડ્યા હશે, અને હિંદુઓ ઉપર જુલ્દમ કરના
માંડયો. હશે ત્યારે ધમામશાહે કેટલાંએક હિંદુઓને દીલાસો આપ્યો।
હશે કે તમે મારા સેવકો યાઓ તો તમને હિંદુ રહા છતાં કરી

લક્ષેત્ર થસા નહિ દેખી તેથી હિંદુઓ તેમના સેવક થસા હોય અને
નોએનો પ્રટ્ટશાખ્યા તેઓ મુખના થયા.

પછી કેટલાએકની આસ્તા તેમના ઉપર વધારે બેડી હશે તેઓ
કેટલોએક બાહેર અને કેટલોએક ખાનગી મુસ્લિમાની ધર્મ પાલના હશે
તેમાં એક કુદુંખમાંથી ધરડો હશે. તેને સાઈન કહેતા કાકા કલાક
હશે તે ચાક આજ સુધી રહ્યો.

તેમના ધર્મ શિવાયના હિંદુ તથા મુસ્લિમાનો માંદે સાંજે પીરા
શ્યાની માનતા કરે છે. વાંગ્યણી બાઇડીઓ લોઢાના વાળાના પીરની
બેડી પહેરે છે. પછી જો છોકરે થાય તો પીરાણે જઈને બીજી બેડી
ત્યાની લુહાર કરી આપે તે પહેરીને પીરના રોજાની પ્રદાયિણું કરે
છે ત્યાં તે બેડી તેની મેળે ભાગી પડે છે, એટલે તે બેડી કાઢી
નાખે છે. અને જો છોકરે ન થાય તો સાત આઠ વર્ષ પછી ચોતાની
મેળે કાઢી નાખે છે.

કાણ્ણે.

હેચાણુ હેવો તણું, પીરાની પીરાઈ.

માનતારને મન ગુમી, તેથી તેણું ગાઈ.

